

Føðingar

20. september fingi Inga og Per Martin Gregersen, Nordragøtu, ein son. Hann var 52 cm langur og vigaði 3650 gram.

6. september fingi Mirjam Joensen og Tom T. Hansen, eina dóttur. Hon var 50 cm long og vigaði 3635 gr.

26. september fingi Rúna Niclasen & Torkil Hellisá, Streymnes, ein son. Hann var 58 cm langur og vigaði 5370 gr.

26. juli fingi Dania og Hanus Toftheyggj, Hvalba, ein son. Hann vigaði 3795 gr og var 53 cm langur. Hann eitur Birkir.

24. september fingi Bjarma Lisberg og Kaj André Holm úr Hvalba ein son. Hann var 53cm langur og vigaði 3805 gr. Á myndini sita stórasysturnar Krista og Klara við lítla beiggja

VIÐMERKING

SEV er størsta kollveltandi menning í mínari tíð

Jógvan I. Olsen

Nú um dagarnar hevði SEV eina orkuráðstevnu, og har var óiva mangt áhugavert at hoyra. Nakað herfyri hevði Útvarp Føroya eina sendirøð, har Jóhann Mortensen tosaði við ávís fólk um »Grøna orku í Føroyum«.

Har ímillum hevði hann eina samrøðu við vestmenningin Finnboga Joensen. Tað er altíð áhugavert og eggjandi at hoyra Finnboga. Hann hevur sum oftast fleiri jørn í eldinum í senn.

Hesaferð hevði hann eina ætlan um at fáa upp at standa eitt landsrøkkandi Biogassverk, sum í høvuðsheitum skuldi taka mykju frá bóndunum og slógvavfall frá fiskaframleiðsluni, og í samrstarvi við SEV gera eitt biogassverk til at framleiða el og tæðingarevni.

Henda teygjan av møguleikum, sum kundi loysa ávísar trupulleikar og skapa menning, var nýggj og forvitnislig í mínum oyrum. Og tað er hugaligt og neyðugt, at vit eiga fólk við slíkari mennandi tankagongd.

Eitt orðatak sigur, at »mangt broytist á mansins ævi«. Mær rann í huga, at tá vit einaferð vóru á ferð til Grønlands við sluppini »Elsu« og sótu og rippaðu húkar í lugarinum, tá komu ikki óknýttir húkar umborð, so manningin fekk til setning at rippa eitt ávíst túsundtal av húkum í part, og gera línurnar til, áðrenn komið var til fiskiskap í Grønlandi.

Lugarið á gomlu sluppunum var eisini ein lívligur tingstaður, har mong ymisk evni vórðu til viðgerðar. Hetta hevur verið umleið mai-mánað 1951, tí menn høvdu skorið torvið, áðrenn farið varð avstað.

Og henda dagin var torvspurningurin til viðgerðar. Teir tilkomnu

familjumenninir sóu ikki so ljóst upp á torvspurningin, tí at torvheiðarnar vóru í stóran mun uppskornir, og teir sóðu fyri sær, at um ikki so langa tíð var einki torv eftir, og hvat so?

Tá minnst eg, at Sámal Weihe, sáli, av Norðskála, segði nakað soleiðis: »At tað stúrdi hann ikki fyri, tí at tann Gud, sum hevði skapt hendan heim og sett okkum mannabørn at liva her, hann fór eisini at syrgja fyri, at vit fóru at lívbjarga okkum við onkrum øðrum, um torvið gekk undan«.

Og Sámal fekk rætt. Í dag sker helst eingin torv, sjálvt um torvheiðarnir ikki eru uppskornir, men í staðin hava vit fingið el-megina, sum ikki bara avloysti torvið í komfýrinum, men eisini petroleumlampurnar.

Og el-megin verður í dag nýtt til ein næstan endaleysan hóp av ymiskum endamálum. SEV er størsta kollveltandi menning í mín-

ari tíð.

Í dag fáa vit el burtur úr regninum, vindinum og oljuni, og sambært Finnboga so er møguleiki herafturat at nøra um el-megina við mykju og slógvi, so minkast kann um oljunýtsluna.

Og vit frætta uttan úr stóru verð, at nú hava teir eisini ment el-myllur á hvasins botni, sum mala við havstreymi.

Teir møguleikarnir eiga vit eisini.

Vit hava við hvørt lyndi til at grenja um veðrið, tá tað regnar. Í staðin eiga vit at takka Várharra fyri regnið, sum hann letur okkum fáa í yvirfljóð.

Regnið er lívneyðugt fyri okkum, vit kunnu ikki liva tað fyrriuttan, og so væl er land okkara skapt, at tað ristir vætuna av sær, so vit ikki hava teir trupulleikar, sum mong onnur lond hava av yvirsvimjing.

Mikla nýbrotið innan okkara vinnulív er alivinnan, og hon er

so sanniliga eisini treytað av regninum. Alivinnan mennist í hvørjum, kanska eisini meira við, at alistøðir verða bygdar uppi á landi, og el-megin pumpar sjógvin upp í annleggini.

Og hvør veit, um ikki flótandi alieindir eisini kunnu blíva ein møguleiki.

Tí vit varða eisini av einum stórum havøki, sum hevur røttu hita skipanina, Golfstreymin.

Hesi bæði fyrbrigdini, »regnið og »Golfstreymurin« eru endaleys endurnýtslufyrbrigdi, so leingi sum klóta okkara heldur javnvágina og er givin okkum frá skaparans hond at umsita.

Men vandi er í hvørjari vælferð. Og tí mega vit varða okkum fyri yvirhuga, men fara fram í varsemi og skilvisi.